

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ (1)

Ἐποῦ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἠκολούθησαν μικρὰν ὁδὸν, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ὑψοῦντο μεγαλοπρεπῆ δένδρα, ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον τῆς Μακούδας, τὸ ὁποῖον συνέκειτο ἐξ ἑκατὸν περίπου οἰκιῶν, κτισμένων ἐκ ξύλων καὶ στεγασμένων ἐκ κλαμάτων καὶ σανίδων αἰγείρου. Τὸ χωρίον ὑψοῦτο εἰς σχέδιον ἡμικυκλίου, τὸ ὁποῖον τὴν ἀρχὴν ἐλάμβανε ἀπὸ τὸν μικρὸν κόλπον τῆς Μακούδας, εἰς τὸν ὁποῖον προσωρμιζόντο πολλαὶ πιρόγαὶ καὶ ἀλιευτικὰ πλοιάρια.

Ἡ ἐκκλησία, μικρὸν ξύλινον οἰκοδόμημα, ἐπέκειτο τοῦ χωρίου, ταύτης δὲ πάλιν ἐπέκειντο λόγοι κεκαλυμμένοι ἀπὸ παχείαν χλόην.

Ὁ ἥλιος ἤρχιζε δῶν ἐν τάχει.

Ὁ ἱερεὺς διῆλθε τὴν μόνην ὁδὸν ἣτις ἔτεμνε κατὰ πλάτος τὴν Μακούδαν, καὶ ἣτις ἔφερε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Μικροὶ τινες νέγροι ἀπολύτως γυμνοὶ, κυλιόμενοι εἰς τὴν ὁδὸν, ἐφυγον εἰς τὴν θέαν τοῦ πάτερ Γριφῶν, ἐκπέμποντες μεγάλας κραυγὰς· πολλαὶ δὲ γυναῖκες κροστοὶ, λευκαὶ ἢ σιτόχρησες ἐνδεδυμέναι ἱμάτια ἰνδικὰ, ἔδραμον εἰς τὰς θύρας, καὶ ἀναγνωρίζουσαι τὸν πάτερ Γριφῶν ἐμαρτύρουν τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν των, νέοι δὲ καὶ γράϊαι προσῆλθον ἕνα τοῦ ἀσπασθῶσιν εὐλαβῶς τὴν χεῖρα λέγοντες,

— Καλῶς ὤρισάτε, ἀγαθὲ πάτερ! καλῶς ὤρισάτε εἰς τὴν Μακούδαν.

Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθον ἄνδρες τινες καὶ ἐπετριγύρισαν τὸν πάτερ Γριφῶν μὲ τὰ αὐτὰ τεκμήρια ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

Ἐνῶ δὲ ὁ ἐφημέριος ὠμίλει μετὰ τῶν κατοίκων περὶ τῶν συμβεβηκότων, ἄτινα ἐπῆλθον εἰς Μακούδαν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ ἔδιδεν εἰδήσεις ἐκ Γαλλίας εἰς τοὺς συνεχωρίους του, αἱ γυναῖκες, φοβούμεναι μὴ ὁ ἱερεὺς δὲν εὖρῃ ζωοτροφίας εἰς τὸ πρεσβυτέριον εἰσῆλθον εἰς τοὺς οἴκους των νὰ ἐκλέξωσιν ἢ μὲν ὠραῖον ἰχθύν, ἢ δὲ ἄγραν τινὰ, ἄλλη τεμάχιον δορκάδος παχείας, ἄλλη τέλος ὀπώρας ἢ λάχανα, καὶ πολλοὶ μικροὶ νέγροι διετάχθησαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐφημερίου τὸν ἐκούσιον αὐτὸν φόρον.

Ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκόν του, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀπόστασιν. Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἀπλοῦστερον τῆς ξυλίνης ἐκείνης οἰκίας, ἣτις ἐπεστεγαζέτο ἀπὸ κλάμους καὶ εἶχεν ἐν μόνον ὄρφωμα. Ἰφασμα καθαρὸν ἐστόλιζε τὰ παράθυρα καὶ ἀντικαθίστα τὰς ὑέλους, αἵτινες ἦσαν μεγίστη πολυτέλεια εἰς τὰς ἀποικίας.

Εὐρὸ δωμάτιον ἐχρησίμευε ταῦτοχρόνως καὶ ὡς αἴθουσα καὶ ὡς ἐστιατόριον, συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ μαγειρείου, τὸ ὁποῖον ἦτο κτισμένον ἐξ ὤθεν· πρὸς ἀριστερὰν τοῦ κυρίου τούτου δωματίου ἦτο ὁ κοιτῶν τοῦ πάτερ Γριφῶν, δύο δ' ἕτερα μικρότερα δωμάτια, βλέποντα πρὸς τὸν κῆπον, ἦσαν προωρισμένα διὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς λοιποὺς ἐφημέριους τῆς Μαρτινικῆς, οἵτινες ἤρχοντο ἐνίοτε νὰ ζητήσωσι φιλοξενίαν παρὰ τῷ συναδέλφῳ των.

Εἰς ὀρνιθῶν, τὸ ἵπποστάσιον, τὸ οἶκον τῶν δύο μαύρων καὶ τινὰ ἄλλα διαμερίσματα συνεπλήρουν τὴν κατοικίαν ταύτην ἣτις ἦτο κεκοσμημένη μὲ ἀγροτικὴν ὄλως ἀφέλειαν.

Ὁ κῆπος ἦτο ἐπιμελῶς διατετηρημένος. Τέσσαρες μεγάλαὶ ἀρόδοι τὸν ἐχώριζον εἰς ἰσάριθμα τετράγωνα, τὰ ὁποῖα ἐστολιζόντο μὲ ὕσσωπον, λεβάνδας καὶ ἄλλα εὐώδη χόρτα· τὰ δὲ τετράγωνα ταῦτα ὑποδιηροῦντο εἰς πολλὰς σειρὰς προωρισμένας διὰ λάχανα καὶ ὀπώρας καὶ ἐπερικυκλοῦντο ἀπὸ πλατείας ταινίας καλλιφύλων ἀνθέων. Ἐκείθεν κατεφαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰ πλοῖα καὶ αἱ γαῖαι τῶν παρακειμένων Ἀντιλλῶν.

Οὐδὲν ὑπῆρχε τερπνότερον καὶ θελητικώτερον τοῦ κήπου τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ ὠραιότερα ἄνθη ἀνεμιγνύοντο μὲ καρποὺς καὶ μὲ λάχανα μεγαλοπρεπῆ. Ἐδῶ, μεγάλοι πέπονες χρώματος ἠλέκτρου ἐπερικυκλοῦντο ἀπὸ χλόην μικρῶν βροῶν, κεκομμένων δίκην θάμνων, καὶ κεκαλυμμένων ἀπὸ ἄνθη πορφυρόχροα καὶ καρποῦ, τοσοῦτον ἀφθόνους, ὥστε ἠγγίζον τὴν γῆν. Ἐκεῖ δεινρύλλια Ἄγγολῆς μὲ φύλλα πλατέα ἦσαν περιτριγυρισμένα ἀπὸ φραγγοσταφυλέας βόδοχρόους, ἐκπεμπούσας εὐωδίαν εὐάρεστον. Φυτὰ ποικίλα τῶν χωρῶν ἐκείνων, μυριῶν εἰδῶν καὶ μυριῶν χρωμάτων ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καθήδυνον τὸν δαιμόν.

Ὁ πάτερ Γριφῶν διέτρεχε τὰς παρόδους τοῦ κήπου του μετ' ἀνεκφράστου εὐχαριστήσεως, ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός πάν ἄνθος, πάν φυτὸν, πάν δένδρον. Οἱ δύο νέγροι τοῦ τὸν ἠκολούθουν, ταύτων δ' ὁ μὲν ἐκαλεῖτο Κύριος, ὁ δὲ Ἰωάννης. Οἱ δυ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 89.

στυχαί, ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν ἐπαναβλέποντες τὸν κύριόν των καὶ δὲν ἀπεκρίνοντο εἰς κανὲν τῶν ἐρωτημάτων του· τοσοῦτον ἦσαν συγκεινημένοι, καὶ μόνας λέξεις ἐπανελάμβανον, ὑψοῦντες τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Θεέ μου! εἰν' ἐδῶ, εἰν' ἐδῶ!

Ὁ ἱππότης, ἀναίσθητος εἰς τὴν ζωηρὰν ταύτην χαρὰν, ἠκολούθει μηχανικῶς τὸν ἐφημέριον, φλεγόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ξένον του, ἂν, διὰ μέσου τῶν δασῶν, ἄτινα ὑψοῦνται μακρὰν ἐν εἶδει ἀμφιθεάτρου, ἐφαίνετο τὸ Διαβολοχώριον.

Ἄφου ἐξέτασε τὸν κῆπὸν του ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὸν ἵππον του Γρεναδίλλην καὶ τὸν ἀγγλικὸν κύνα του ὃν ὠνόμαζε Σνόγ. Ὄταν ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σταύλου ὀλίγον ἔλειψεν ὁ Σνόγ νὰ ἀνατρέψῃ τὸν κύριόν του, πηδῶν περὶξ αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ τὸν κύνα ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ νὰ τὸν κρατῇ ὅσον ἠδύνατο σφιγκτὰ, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἱερεὺς ἐθώπευε τὸν Γρεναδίλλην, τοῦ ὁποίου τὸ λάμπον δέρμα ἐμαρτύρει ὅτι ὁ Κύριος ἐπεμελεῖτο αὐτόν.

Μετὰ τὴν στιγμιαίαν ταύτην ἐπίσκεψιν τοῦ κτήματός του, ὁ πάτερ Γριφὼν ὠδήγησε τὸν ἱππότην εἰς τὴν προωρισμένην αὐτῷ αἴθουσαν. Κλίνη περὶξ τῆς ὁποίας ἀνεπετάννυτο αὐλαῖαι διὰ τοὺς κώνωπας, ἀνάκλιτρον ἐξ ἀχύρου, μέγα ἐξ ἀκχζοῦ ξύλινον κιβώτιον καὶ μία τράπεζα ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα τοῦ δωματίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἠνοίγετο πρὸς τὸν κῆπον. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ ἀντιπαντὸς ἄλλου ἠωρεῖτο μέγας Ἐσταυρωμένος.

— Ἐδῶ εὐρίσκετε πτωχὴν καὶ μετρίαν φιλοξενίαν, εἶπεν ὁ πάτερ Γριφὼν εἰς τὸν ἱππότην, ἀλλὰ προσφερομένη ἀπὸ καρδίας ἀδόλου.

— Καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης γενομένης δεκτῆς, πάτερ μου, διέκοψεν ὁ Κρουστιλλάξ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Κύριος ἐλθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τράπεζα ἦτο ἐτοίμη, ὁ δὲ πάτερ Γριφὼν ἐγερθεὶς, προηγήθη τοῦ ἱππότου εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ε΄.

Ἡ ἔκκληξις.

Μέγα κηροπήγιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦν προσκεκολλημένος μέγας κηρὸς κίτρινος ἐφώτιζε τὴν τράπεζαν. Ἡ θόνη ἦτο ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος λευκοτάτου, ἐλλείψει δὲ παντὸς ἀργυροῦ σκεύους, αἱ μὲν περόναι ἦσαν ἐκ γάλυδος τὰ δὲ κοχλιάρικα ἐκ ξύλου, ἀλλὰ τὰ πάντα καθαρῶτατα· φιάλη

δὲ κυανόχρους περιέχουσα οἶνον Καναρίον ἐμελλε νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν τῶν ἐσθιόντων. Εἰς μέγα ἀγειὸν ἐξ ὀρειχάλκου ὑπῆρχε ὄγαθον, ποτὸν κατεσκευασμένον ἐκ ζακχαροκαλάμων, τέλος χοῖνος ἀμφορεὺς περιείχεν ὕδωρ δροσερώτατον καὶ διαυγέστατον. Τὰ δὲ φαγητὰ ἦσαν ὅλα σχεδὸν κατὰ τὴν μαγειρικὴν τέχνην τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐκ καρπῶν δένδρων, θαλασσίων ζώων καὶ κρεῶν ποικίλως κατεσκευασμένων.

— Ἄλλὰ, πάτερ μου, μὲ μετεχειρίζεσθε μὲ βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν, εἶπεν ὁ ἱππότης πρὸς τὸν πάτερ Γριφὼν, ἡ νησός σας εἶνε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

— Ἐκτὸς τοῦ οἴνου τῶν Καναρίων, τὸν ὁποῖον μοὶ προσέφερον, ὅλα τὰ ἄλλα, τέκνον μου, προέρχονται ἐκ τοῦ κῆπου ὃν καλλιεργῶ, ἡ ἐκ τῆς ἄγρας καὶ τῆς ἀλιείας τῶν δύο νέγρων μου, διότι αἱ προμήθειαι τῶν γειτόνων μοὶ ἦσαν ὅλως ἀνωφελεῖς, χάρις εἰς τὴν πρόβλεψιν τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Ἰωάννου, οἵτινες ἐγνώριζον τὴν ἔλευσίν μου ἀπὸ ἕνα λεμβοῦχον τῆς Φορσαίνειρῆς· θέλετε ἐξ αὐτοῦ τοῦ ψιττακοῦ, υἱέ μου; εἶπεν ὁ πάτερ Γριφὼν πρὸς τὸν ἱππότην, ὅστις κατεβρόχθιζεν ἰχθὺν νοστιμώτατον.

Ὁ Κρουστιλλάξ ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον καὶ παρετήρησε τὸν ἐφημέριον μὲ ὕφος ἀναποφάσιστον.

— Δὲν γνωρίζω διὰ τί μοὶ φαίνεται παράδοξον νὰ φάγω ψιττακόν, εἶπεν ὁ ἱππότης.

— Δοκιμάσατε, δοκιμάσατε, εἶπεν ὁ πάτερ Γριφὼν, θέτων μίαν πτέρυγα εἰς τὸ τρυβλίον του. Ἰδέτε, εἷς φασιανὸς ἔχει κρέας παχύτερον καὶ νοστιμώτερον; Ἐψήθη θαυμάσια, καὶ ἔπειτα αἰσθάνεσθε τὴν εὐωδίαν;

— Νομίζει τις ὅτι μυρίζει ῥοδόσταγμα, εἶπεν ὁ ἱππότης διαστέλλων τὴν ξίνα.

— Τοῦτο προέρχεται διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα εὐρίσκουσι τροφήν εἰς τὰ δάση ἐκ δένδρων, ἐχόντων τὴν ὁσμὴν κανέλλας, γαρυφάλλου καὶ ἄλλων τοιούτων ἀρωμάτων, τὰ ὁποῖα μεταδίδονται καὶ εἰς τὴν σάρκα τοῦ πτηνοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ ψητὸν ἐδῶ, τί ὠραῖον εἶνε; Προσθέσατε ὀλίγον ζωμὸν πορτοκαλλίου, καὶ εἰπατέ μοι ἂν ὁ θεὸς δὲν πληροῖ εὐεργεσίας τὰ πλάσματά του, προσφέρων αὐτοῖς παρόμοια δῶρα;

— Εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν ἔφαγα τρυφερώτερον, λεπτότερον καὶ νοστιμώτερον φαγητὸν, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης, πληρῶν τὸ στόμα καὶ κλείων

ἐξ ἡμισείας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς διὰ τὴν ἀκούην οὕτως εἶπεν ἑαυτὸν τρώγοντα.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον, ὅστις μὲ τὸ μαχαίριον καὶ τὴν περόνην εἰς τὸ στόμα του παρετήρει τὸν ξένον τοῦ μετ' ὑπεραφάνου εὐαρεσκείας.

Τοῦ γεύματος περατωθέντος, ὁ Κύριος ἔθεσεν ἀγγεῖον καπνοῦ καὶ πίπας πλησίον τοῦ Καναρίου οἴνου· καὶ ἀφοῦ ἔμειναν μόνου, πληρώσας ὁ ἐφημέριος ποτήριον ἐξ αὐτοῦ, εἶπεν — Εἰς τὴν ὑγείαν σας, υἱέ μου.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ ἱππότης, πλησιάζων τὸ ποτήριον αὐτοῦ. Πίστετε καὶ εἰς ὑγείαν τῆς μελλονύμφου μου, τοῦτο εἶνε εἰς ἐμὲ καλὸς οἰωνός.

— Πῶς τῆς μελλονύμφου σας; ὑπέλαβεν ὁ ἐφημέριος, τί θέλετε νὰ εἴπητε μὲ τοῦτο;

— Ὁμιλῶ περὶ τῆς Λάμιας, πάτερ μου;

— Α! πάντοτε τὴν ἀστείότητα ταύτην; Εἰλικρινῶς σας λέγω ὅτι ἐνόμιζα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου σας πλέον ἐρευρετικούς, υἱέ μου, εἶπεν ὁ πᾶτερ Γριφῶν πονήρως μειδιῶν, καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.

— Οὐδέποτ' ἐπὶ ζωῆς μου ὀμίλησα σπουδαιότερον, πάτερ μου. Ἡκούσατε τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ἔκαμα ἐπὶ τῆς Λιχόρνης;

— Ἡ ἀδυναμία ἀκυροῖ πάντα ὄρκον, υἱέ μου· ἂν ὑρρίζεσθε νὰ κενώσητε τὸν ὠκεανόν, ἠθέλατε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην;

— Πῶς πάτερ μου; ἡ καρδιά τῆς Λάμιας εἶνε ἄνευ πυθμένος, ἄβυσσος ὡς ὁ ὠκεανός, ἀνέκραξε μετὰ φαιδρότητος ὁ Κρουσιλλάκ.

— Εἷς ποιητῆς Ἄγγλος εἶπε τὴν γυναῖκα « ἄπιστον ὡς τὸ κύμα, » υἱέ μου.

— Ὡς πρὸς τὴν ἀπιστίαν τῶν γυναικῶν, πάτερ μου, εἶπεν ὁ ἱππότης σοβαρῶς, γνωρίζομεν νὰ τὰς προλάβωμεν, καὶ θὰ δοκιμάσωμεν τὴν ἰσχυρὰν ἡμῶν προσπάθειαν ἐπὶ τῆς Λάμιας.

— Οὔτε θὰ πασχίσετε ἄν, υἱέ μου· εἶμαι περὶ τούτου πολὺ ἥτυχος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω, πάτερ μου, ὅτι ἀπατάσθε. Αὖριον περὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας θὰ ζητήσω ἓνα ὁδηγόν διὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὸ Διαβολοχώριον, καὶ θὰ παραιτήσω τὸ ἐπίλοιπον εἰς τὴν τύχην μου.

Ὁ ἱππότης ὠμίλει μὲ τόνον πεποιθήσεως τοσοῦτον ἀκραδάντου, ὥστε ὁ πᾶτερ Γριφῶν ἔθεσεν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον ὅπερ ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἐθεώρησε

τὸν ἱππότην μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ δυσπιστίας, διότι ἔως τότε ἐνόμιζε πραγματικῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστεϊσμοῦ ἢ περὶ ἐπιδείξεως τόλμης.

— Πῶς τέκνον μου, ἔχετε εἰλικρινῶς τὴν ἀπόφασιν ταύτην· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τρέλα, εἶνε...

— Ἐπιτρέψατέ μοι, πάτερ μου, νὰ σας διακόψω, εἶπεν ὁ ἱππότης. Ἐμπροσθέν σας βλέπετε ἓνα πρωτότοκον οἰκογενείας ὅστις τὰ πάντα ἐπεχείρησε, πάντα πόρον ἐξήντηλσε καὶ ὅμως οὐδὲν ἐπέτυχεν. Ἡ Λάμια εἶνε πλουσία, πλουσιωτάτη, ὅθεν ἔχω πολλὰ νὰ κερδίσω καὶ οὐδὲν νὰ χάσω.

— Οὐδὲν νὰ χάσητε;

— Τὴν ζωὴν, ἴσως θὰ εἶπητε. Ἐν πρώτοις δὲν τὴν τιμῶ τόσον· ἄλλως τε ὅσον βάρβαρος καὶ ἂν ἦνε αὐτός ὁ τόπος, ὅσον ἀνίσχυρος καὶ ἂν ἦνε ἡ δικαιοσύνη, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ Λάμια θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὡς ἓνα τῶν τριῶν συζύγων τῆς· θὰ μάθητε ὅτι ἔγινε θυμὰ, καὶ θὰ τῆς ζητήσητε λόγον τοῦ θανάτου μου. Δὲν κινδυνεύω λοιπὸν ἄλλο παρὰ νὰ ἴδω τὰς προσπαθείας μου ματαιουμένας! Ἄν λοιπὸν ἦνε αὐτὸ, ἂν μὲ ἀποκρούσῃ, θὰ ἐξακολουθῶ νὰ διασκεδάζω τὸν πλοίαρχον Δανιὴλ εἰς τὰ ταξείδια του, καταπίνων κηρία ἀνημμένα ἢ θέτων τὰς φιάλας ἐν ἰσοβροπία εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥινόσ μου. Βεβαίως ἡ βιοποριστικὴ αὕτη ἐπιστήμη εἶν' ἐντιμος, ἀλλὰ θὰ προτιμήσω ἄλλην· ὥστε ὅ,τι καὶ ἂν μοι εἴπητε, πάτερ μου, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάμω τὴν δοκιμὴν καὶ νὰ ὑπάγω εἰς Διαβολοχώριον. Δὲν γνωρίζω τί μυστηριώδες προαίσθημα μοι λέγει ὅτι θὰ ἐπιτύχω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν προτεραίαν τῆς εὐτυχίας μου... Τὸ μέλλον μοι φαίνεται ῥοδόχρουν, δὲν ὄνειρεύομαι εἰμὴ παλάτια καὶ μεταγαλοπρέπειαν, πλοῦτη καὶ καλλονήν. Νομίζω (καὶ ἐπιτρέψατέ μοι τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἐξομοίωσιν) ὅτι ὁ Ἔρως καὶ ἡ Τύχη ἔρχονται νὰ μὲ λάβωσιν ἀπὸ τὴν χεῖρα, λέγοντες — « Πολύφημε Κρουσιλλάκ, ἡ εὐδαιμονία σὲ περιμένει. » Θὰ μοι εἴπητε ἴσως, πάτερ μου, προσέθηκεν ὁ ἱππότης ῥίπτων βλέμμα σαρκαστικόν πρὸς τὸ ἱμάτιόν του, ὅτι εἶμαι ἀρκούντως οἰκτρῶς ἐνδεδυμένος διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ὥραιαν ἐκείνην καὶ εὐχάριστον συντροφίαν τῆς τύχης καὶ τῆς εὐδαιμονίας· ἀλλ' ἡ Λάμια, ἥτις βεβαίως θὰ ἦνε ἐμπειροπράγμων θὰ μαντεύσῃ ἀμέσως ὑπὸ τὸ κάλυμμα αὐτῆς ὅτι κρύπτεται καρδιά Ἀμαθίδος καὶ πνεῦμα Γασκόνου καὶ τόλμη Καίσαρος.

Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ὁ ἐφημέριος ἀντὶ νὰ μειδιάσῃ εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς τοῦ

ἵππου, τῷ ἀπεκρίθη μὲ τόνον ἐπισημότητος.

— Ἡ ἀπόφασίς σας ἐλήφθη καλῶς;

— Ἐλήφθη καλῶς καὶ ἀμεταβλήτως, πάτερ μου.

— Ἀκούσατέ μου λοιπόν· ἤκουσα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἵππου Κρουσὺλ, τοῦ τελευταίου διοικητοῦ τῆς νήσου ταύτης, ἐκείνου ὅστις κατὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ τρίτου συζύγου τῆς γυναικὸς ταύτης, μετέβη μόνος εἰς τὸ Διαβολοχώριον.

— Λοιπόν;

— Καίτοι σεβόμενος τὸ ἐχέμυθες τῆς ἐξομολογήσεως, δύναμαι, χρεωστῶ νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἂν ἐπιμείνητε εἰς τὸ ἀνόητον σχέδιόν σας, θέλετε ἐκτεθῆ εἰς μεγίστους καὶ ἀναποφεύκτους κινδύνους. Ἀναμφιβόλως, ἂν χάσπτε τὴν ζωὴν, ὁ θάνατός σας δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Τί σᾶς ὑποχρεοῖ νὰ ὑπάγητε νὰ κινδυνεύσῃτε εἰς Διαβολοχώριον; Ἡ κάτοικος τοῦ τόπου ἐκείνου θέλει νὰ ζήσῃ μόνη, ἐκεῖ δὲ δὲν δύνασθε νὰ ὑπάγητε χωρὶς νὰ παραβιάσῃτε τὴν διάβασιν ἄλλως τε εἰς κάθε τόπον, καὶ ἰδίως εἰς ἐκεῖνον οἱ παραβιάζοντες τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἄλλου, ἐκτίθενται εἰς μεγάλους κινδύνους, τόσῳ πλέον ματαίους, ὅσον πᾶσα ἀπόπειρα ἐνώσεως μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης εἶνε ἀνεφικτός, καὶ ἂν κατάγῃσθε ἀκόμη ἀπὸ ἡγεμονικὸν οἶκον.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἠρέθισαν τὸν προσβληθέντα ἐγωῖσμόν τοῦ Γασκόνου, ὅστις ἀνέκραξε,

— Πάτερ μου, ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε γυνὴ, καὶ ἐγὼ εἶμαι Κρουστιλλάκ.

— Τί σημαίνει αὐτὸ, τέκνον μου;

— Ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἐλευθέρη, ὅτι δὲν μὲ εἶδε καὶ ὅτι ἐν βλέμμα, ἐν μόνον βλέμμα δύναται ὀλοσχερῶς νὰ μεταβάλῃ τὰς ἀποφάσεις της.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Πάτερ μου, ἔχω μεγίστην, τυφλὴν πεποιθησὶν εἰς τὸν λόγον σας· γνωρίζω ἅπασαν αὐτοῦ ψὴν ἀξίαν... ἀλλὰ πρόκειται περὶ τοῦ ωραίου φύλου, καὶ δὲν δύνασθε νὰ γνωρίζητε τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐγὼ τὰς γνωρίζω. Δὲν ἤξεύρετε ὑπὸ πίνων ἀνεξηγήτων ἰδιοτροπιῶν καταλαμβάνονται. Δὲν ἤξεύρετε ὅτι τὸ σήμερον ἀρβύσκον αὐταῖς, αὔριον ταῖς ἀπαρέσκει, καὶ ὅτι σήμερον θέλουσιν ὅ,τι αὔριον μισοῦσιν. Αἱ γυναῖκες, πάτερ μου, αἱ γυναῖκες, ἀπαιτοῦσι τόλμην διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις παρ' αὐταῖς... Ἄν δὲν ἐσεβόμην τὸ σχῆμά σας, ἤθελον σᾶς διηγηθῆ περιέργως θρασυτάτας, ἐπιχειρήσεις προπέτειας, εἰς ὧν ἐρωτικῶς ἀντηρσιφθῆν.

— Υἱέ μου!

— Ἐνοῶ τὰς σκέψεις σας, πάτερ μου, καὶ ὅπως ἐπανεῖλθω εἰς τὴν Λάμιαν, ὅταν παρασταθῶ ἐνώπιόν της θὰ τὴν μεταχειρισθῶ ὄχι μόνον μὲ ἔπαρσιν καὶ ἀλαζονίαν, ἀλλὰ ὡς ἀληθὴς κατακτητῆς... δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὡς λέων ἀρπάζων ὑπερηφάνως τὴν λείαν του.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοῦ ἵππου διεκόπησαν ἀπὸ γεγονότος τι ἀπροσδόκητον. Ἦτο θερμότης πολλή, ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου ἦτον ἀνοικτὴ, ἡ πρὸς τὸν κῆπον φέρουσα. Αἴφνης ἠκούσθη συριγμὸς ὀξυς, καὶ ἤχος ξηρός. Εἰς τὸν θόρυβον τοῦτον ὁ Γριφὼν ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς καθέδρας του, ἔτρεξε νὰ λάβῃ τὸ πυροβόλον τοῦ κρεμάμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐξελθὼν τῆς θύρας, ἐφώναξεν.

— Ἰωάννη! Κύριε! πιάσετε τὰ πυροβόλα σας! Ἐδῶ, παιδία μου, ἐδῶ! ἰδοὺ οἱ Καραῖθαι!

ΣΤ'.

Ἡ προειδοποίησις.

Ταῦτα πάντα παρῆλθον τόσον ταχέως, ὥστε ὁ ἵππότης ἔμενε κεχνηνός.

— Ὁρθός! τῷ ἐφώναξεν ὁ πάτερ Γριφὼν, ὀρθός! Καραῖθαι! Καραῖθαι! Παραμέρισε ὀπίσω εἰς τὴν ἔδραν σου καὶ μὴ μένης πλησίον τοῦ φωτός.

Ὁ ἵππότης ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ εἶδε τῷ ὄντι βέλος τριῶν ποδῶν μήκους βαθῆως ἐμπηγμένον ὅπισθεν τῆς ἔδρας του. Ὀλίγον ὑψηλότερα ἂν ἐρρίπτετο, ἤθελε διαπεράσει αὐτὸν ματαξὺ τῶν δύο ὤμων.

Ὁ Κρουστιλλάκ ἐδράξατο τοῦ ξίφους του ὅπερ εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ μιᾶς ἔδρας καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ἐφημερίου· οὗτος δὲ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο μαύρους τοῦ ὠπλισμένους μὲ πυροβόλα καὶ προπορευομένου τοῦ κυνός του εἰς τὴν παντοῦ τὸν κακούργον· δυστυχῶς ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου ἦνοιγε πρὸς τὸν κῆπον, ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ὥστε ὁ ρίψας τὸ βέλος ἢ ἐφυγεν ἢ ἐκρύφθη εἰς κἀνὲν πυκνὸν δένδρον. Ὁ κύων ἐγαύγιζε καὶ ὠσφραίνετο τῆδε κἀκεῖσε· ὁ δὲ πάτερ Γριφὼν προσεκάλεσε πλησίον τοὺς δύο μαύρους, οἵτινες ἠρεύων λίαν ἀφρόνως ἐκτὸς τοῦ κήπου.

— Λοιπόν, πάτερ μου, εἶνε; εἶπεν ὁ ἵππότης πάλιν τὸ ξίφος του, πρέπει νὰ τοὺς κυνηγήσωμεν; Ἐν φῶς... ὁδοῦ εἰς ἐμὲ ἐν φῶς, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν κῆπον καὶ τὰ περίεξ τῆς οἰκίας.

— Ὄχι, ὄχι φῶς τέκνον μου, διότι ἤθελε χρησιμεύσει ὡς σκοπὸς τῶν κακούργων, ἂν ἦνε πολὺ, καὶ θὰ ἐκτεθῆτε νὰ λάβετε καμμίαν βολὴν βέ-

λους. Ἐμπρός, ἔμπρός! ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν οἶκον καὶ ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον διὰ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ εἰδωλολάτρου, υἱέ μου, διότι ὀλίγον ἔλειψε νὰ σὰς φονεύσῃ. Ὅ,τι δὲ μὲ ἐκπλήττει, καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο, εἶνε πῶς νὰ μὴ ἐπιτύχη. Εἰς Καραΐθου τόσον τολμηρὸς, ὥστε νὰ ριψοκινδυνεύῃ τόσον, πρέπει νὰ ἔχη τὸ βλέμμα ἀλάθανστον καὶ τὴν χεῖρα ἀσφαλῆ.

— Ἀλλὰ τί κακὸν ἐκάματε εἰς τοὺς ἀγρίους αὐτούς, πάτερ μου;

— Κἀνὲν· πολλάκις ὑπῆγα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν εἰς Σαίντην, καὶ πάντοτε μὲ ὑπεδέχθησαν καλῶς, ὥστε δὲν ἐννοῶ τὴν ἀφορμὴν τῆς προσβολῆς ταύτης. . . Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν λοιπὸν αὐτὸ τὸ βέλος. . . θὰ ἀναγνωρίσω ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἂν ἦνε βέλος Καραΐθου.

— Πρέπει νὰ φυλάζωμεν καλὰ τὴν νύκτα ταύτην πάτερ μου. . . καὶ ὅταν διὰ τοῦτο ἀφοσιώθητε εἰς ἐμὲ, εἶπεν ὁ Γασκόνος. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶμαι μόνον τολμηρὸς εἰς τὸν ἔρωτα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, τέκνον μου· δέχομαι τὴν προσφορὰν σὰς· ὑπάγω νὰ κλείσω ἀσφαλῶς τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας. Ὁ Σνὸγ θὰ φρουρῆ καλῶς. Ὁ! δὲν θὰ ἦνε ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ ζῦλιος οὗτος οἶκος θὰ ὑποστῇ πολιορκίαν. Δώδεκα πειραταὶ Ἄγγλοι τὸν προσέβαλον πρὸ δύο ἐτῶν ἀλλὰ μὲ τοὺς νέγρους μου καὶ μὲ τὸν εἰσπράκτορα τῆς Καβεστέρης, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐδῶ ἐκ τύχης, ἀπεσοβήσαμεν αὐτούς τοὺς αἰρετικούς.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ πάτερ Γριφὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀπέσπασε μεθ' ἱκανῆς δυσκολίας τὸ βέλος ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἀνέκραξε μετὰ θαυμασμοῦ.

— Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βέλους ὑπάρχει προσκεκολλημένον ἓν χαρτίον.

Μετὰ ταῦτα ἐκδιπλώσας αὐτὸ, ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας γεγραμμένας μὲ γράμματα ἐπιτετηδευμένα.

Πρώτη προειδοποίησις εἰς τὸν ἱππότην Κρουστιλλάκ. Γῶ σεβασμῶ πάτερ Γριφῶν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ ἱερεὺς παρατήρησε τὸν ἱππότην, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ· ἐκεῖνος δ' ἔλαβε τὸ χαρτίον καὶ τὸ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν.
— Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἠπατώμην ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἀλαγθάστου τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Καραΐθων. Ἐκεῖνος ὅστις ἔρριψε τὸ βέλος αὐτὸ ἐδύνατο νὰ σὰς φονεύσῃ, ἂν ἤθελε. Βλέπετε αὐτὸν τὸν σίδηρον, εἶνε φαρμακευμένον καὶ εἰσῆλθε τό-

σον εἰς τὸ σκληρὸν αὐτὸ ξύλον· φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν προσέβαλλε σὰς, ἠθέλατε ἀποθάναι. Ὅποια ἐπιτηδειότης ἀπαιτεῖται διὰ νὰ διευθύνῃ τις οὕτως ἐν βέλος!

— Περιεργον! καὶ ἐγὼ θαυμάζω διότι δὲν μὲ ἔτυχεν· ἀλλὰ τί κακὸν τάχα ἔκαμα εἰς αὐτὸν τὸν ἄγριον;

Ὁ πάτερ Γριφὼν ἐκτύπησε τὸ μέτωπον.

— Ὅταν σὰς τὸ ἔλεγον; ἀνέκραξε.

— Τί;

— *Πρώτη προειδοποίησις εἰς τὸν ἱππότην Κρουστιλλάκ.*

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν! ἡ προειδοποίησις αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ Διαβολοχωρίου.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος. Ἐμαθον τὸ σχέδιόν σου, καὶ θέλουν νὰ σὲ ἀναγκάσουν νὰ παραιτηθῆς αὐτοῦ.

— Καὶ πῶς τὸ ἔμαθον;

— Ἐπὶ τῆς Λικόρνης τὸ εἶπες δημοσίᾳ· κἀνεῖς λοιπὸν τῶν ἐπιβατῶν, ἀποσιβαζόμενος πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς Σαινπιέρην φαίνεται ὅτι ὠμίλησε περὶ τούτου, ἡ φήμη περιῆλθεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐκεῖ καταστήματος τῆς Λάμιας, ὅστις εἰδοποίησε τὴν κυρίαν του.

— Χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης σκεπτόμενος, ὅτι ἡ Λάμια ἔχει παραδόξα μέσα ἀλληλογραφίας.

— Λοιπὸν τέκνον μου, πιστεύω ὅτι τὸ μάθημα θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἐπειτα προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς δύο νέγρους, οἵτινες ἤρχοντο φέροντες μοχλοὺς διὰ νὰ κλείσωσι τὰ παράθυρα.

— Εἶνε ἀνωφελές, τέκνα μου, βλέπω τώρα ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος.

Οἱ δύο νέγροι συνειθισμένοι εἰς τυφλὴν ὑπακοὴν ἀπῆλθον, ὁ δὲ ἱππότης ἐθεώρει τὸν πάτερ Γριφὼν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβεν ὁ ἱερεὺς, ὁ λόγος τῶν κατοίκων τοῦ Διαβολοχωρίου εἶνε ἱερός· οὐδὲν τὸρα ἔχω νὰ φοβῶμαι ἀπ' αὐτούς, οὔτε ὑμεῖς ἀκόμη, διότι προειδοποιήθητε καὶ θὰ παραιτηθῆτε ἀναγκάσιως ἀνοήτου ἐπιχειρήσεως.

— Ἐγὼ, πάτερ μου;

— Πῶς;

— Ἄν γείνω μαζῦρος ὡς οἱ δύο νέγροι σὰς, τότε μάλιστα.

— Τί λέγετε; καί ποί προειδοποιήθητε;

— Καὶ τίς μὲ βεβαίως ἐν πρώτοις ὅτι ἡ προειδοποίησις αὐτὴ προέρχεται ἐκ μέρους τῆς Λάμιας; Ἰσως ἐστάλη ἀπὸ κἀνέναν ἀντίζηλον, ἴσως ἀπὸ τὸν κυνηγὸν, ἀπὸ τὸν καταδρομέαν ἢ ἀπὸ τὸν Καραβὴν, διότι ἔχω καλοὺς ἀνταγωνιστάς, ἐρίζοντας περὶ τῆς καλλονῆς τοῦ Διαβολοχωρίου.

— Καὶ τί σὰς μέλλει; ...

— Πῶς, τί μὲ μέλλει, πάτερ μου; Θέλω ν' ἀποδείξω εἰς αὐτοὺς τοὺς φαύλους, τί ἀξίζει τὸ αἷμα τοῦ Κρουστιλλάκ. Α! νομίζουν ὅτι θὰ μὲ φοβίσουν... Ἀλλὰ δὲν ἠξέυρουν ὅτι αὐτὸ τὸ σπαθὶ ἐδῶ... θὰ παραχθῆ εἰς τὴν θήκην του, καὶ ἡ λεπίς του θὰ ἐρυθρίσῃ ἀπὸ ἐντροπὴν, ἂν ἐγὼ παραιτηθῶ τῆς ἐπιχειρήσεώς μου.

— Εἶνε τρέλα, υἱέ μου... εἶνε τρέλα!..

— Καὶ πόσον ἄνανδρον, πόσον χαῦνον θὰ ὑπολάβῃ τὸν Κρουστιλλάκ ἢ Λάμια, ἂν οὗτος πτοηθῆ ἀπὸ τόσον μικρὸν πρᾶγμα;

— Ἀπὸ τόσον μικρὸν! ἀλλ' ὀλίγον ὑψηλότερον ἂν διευθύνετο τὸ βέλος, θὰ σὰς ἐφόνευεν.

— Ἐπειδὴ ὅμως διευθύνθη ὀλίγον χαμηλότερον καὶ δὲν ἐφρονεῖσθην, θὰ ἀφοσιώσω ὅλην τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ δαμάσω τὴν ἀντάρτιδα καρδίαν τῆς Λάμιας, καὶ νὰ νικήσω τοὺς ἀντιπάλους μου, καὶ ἂν ᾖνε δέκα, εἴκοσι, τριάντα, ἑκατὸν, δέκα χιλιάδες! προσέθηκεν ὁ Γασκόνος μετ' ἐξάψεως.

— Ἀλλ' ἂν ἐνήργησαν κατὰ διαταγὴν τῆς Λάμιας;

— Ἄν ἔγινε κατὰ διαταγὴν αὐτῆς, θὰ ἴδῃ ἡ σκληρὰ, ὅτι καταφρονῶ τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον μοὶ στέλλει, διὰ νὰ φθάσω μέχρι τῆς καρδίας της... Εἶνε γυνή... καὶ θὰ ᾖνε εὐαίσθητος. Δὲν γνωρίζω ἂν ᾖνε κἀμμία Ἀφροδίτη, ἀλλὰ ἠξέυρω ὅτι χωρὶς νὰ προσβάλω τὸν θεὸν Ἄρην, ὁ πολύφημος Ἀμαδὸρ Κρουστιλλάκ εἶνε τερατωδῶς ἀρεϊμάνειος· ἄλλως τε ἀπὸ τὴν ὠραιότητα ἕως εἰς τὴν γενναϊότητα εἶνε ὀλίγη ἀπόστασις.

Ὁ πάτερ Γριφὼν δὲν ἐγνώριζεν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ καταπλαγῆ ἐκ τῆς ἰσχυρογνώμονος ἐπιμονῆς τοῦ ἱππότου. Τὸ ἐχέμυθος τῆς ἐξομολογήσεως τὸν ἐμπόδιε νὰ δμιλήσῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς λεπτομερεῖας περὶ τοῦ Διαβολοχωρίου· δὲν ἐδύνατο ἄρα εἰμὴ νὰ παρακαλῆ τὸν ἱππότην νὰ παραιτηθῆ τῆς ὀλεθρίας ἐπιχειρήσεώς του, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησεν, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Ἀφοῦ τίποτε δὲν δύναται νὰ σὲ πείσῃ, υἱέ μου, δὲν θὰ ἐπιτρέψω ὅμως νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἐμμέσως τοῦλάχιστον ὑπῆρξα ὁ συνεργὸς τῆς ἀνοήτου ἐπιχειρήσεώς σου. Ἀγνοεῖς ποῦ κεῖται τὸ

Διαβολοχώριον· οὔτε ἐγὼ, οὔτε οἱ μέγροι μου, οὔτε, σὰς διαβεβαίω, οἱ ἐνορίται μου· θὰ θελήσωσι νὰ σὰς ὀδηγήσωσι, διότι θὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ μὴ πράξωσι τοῦτο. Ἄλλως τε ἡ φήμη τοῦ Διαβολοχωρίου εἶνε τοιαύτη, ὥστε κἀνεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παραβῆ τὰς παρακλήσεις μου.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ πάτερ Γριφὼν ἔκαμον τὸν ἱππότην νὰ σκεφθῆ· ἔνευσε λοιπὸν χαμαὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἔμεινε σιωπηλὸς, ὑπέλαβε.

— Γνωρίζω ὅτι τὸ Διαβολοχώριον ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ τέσσαρας λεύγας καὶ ὅτι κεῖται εἰς τὸ βόρειον τῆς νήσου. Ἡ καρδία μου λοιπὸν θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὠδηγὸς καὶ θὰ μὲ φέρῃ πρὸς τὴν κυρίαν τοῦ πνεύματός μου... τῆ συνδρομῆ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ὁ πάτερ Γριφὼν, δὲν ὑπάρχει διαγεγραμμένη ὁδὸς διὰ τῶν δασῶν, εἰς ἃ θὰ εἰσχωρήσῃς. Τὰ δένδρα εἶνε τόσον πεπυκνωμένα, ὥστε θὰ σοὶ κρύψουν τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου καὶ θὰ ἀποπλανηθῆς.

— Θὰ προχωρῶ ἴσα ἐμπροσθέν μου, καὶ βέβαια θὰ φθάσω εἰς ἐν μέρος, διότι ἡ νῆσός σας (καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀξιοτίμος) δὲν εἶνε δὴ τόσον μεγάλη. Τότε θὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τῶν βημάτων μου καὶ θὰ ζητήσω μέχρι οὐ εὔρω τὸ Διαβολοχώριον.

— Ἀλλὰ τὸ ἔδαφος τῶν δασῶν αὐτῶν εἶν' ἐνίοτε ἀδιάβατον, καὶ πληροῦται ἀπὸ ἀπειρίαν φαρμακερῶν ὄψεων· ὥστε διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ τις εἰς αὐτὰ, πρέπει χιλίους νὰ καταφρονήσῃ θανάτους.

— Ὅστις, πάτερ μου, δὲν ξιφκοινδυνεύει ἐνίοτε, δὲν ἔχει τίποτε. Ἄν ὑπάρχωσιν ὄφεις, θὰ βάλω μεγάλα ὑποδήματα.

— Καὶ πῶς θὰ βαδίσῃς μὲ μεγάλα ὑποδήματα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, τῶν πετρῶν, τῶν πεπτωκότων φύλλων καὶ τῶν ἐκβρίζωμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου δένδρων! Σοὶ λέγω ὅτι δὲν γνωρίζεις τί εἶνε τὰ δάση μας.

— Ἄν πάντοτε ἐσκέπτετό τις τοὺς κινδύνους, πάτερ μου, τίποτε καλὸν δὲν θὰ ἔκαμνε. Συλλογίζεσθε τὸν ἐκ τοῦ λοιμοῦ θάνατον, ὅταν νοσηλεύητε τοὺς ὑπ' αὐτοῦ προσβληθέντας ἐνορίτας σας;

— Ὁ ἰδικός μου σκοπὸς εἶνε κἀν ἱερός, καὶ δύναμαι νὰ καταφρονήσω τὸν θάνατον ἐκπληρῶν τὸ καθήκον μου... ἐνῶ σὺ τρέχῃς πρὸς αὐτὸν ἐκματαιότητος.

— Ἐκ ματαιότητος, πάτερ μου! Μία γυνή ἥτις ἔχει ἄγγεϊα πλήρη ἀδαμάντων, σάκκους πλήρεις λεπτῶν μαργαριτῶν καὶ πέντε ἢ ἕξ ἑκατομύρια μετρητὰ, εἶνε ματαιότης;

Ὁ ἔφημεριος ἀπελπισθεὶς νὰ μαλαξῆ τὸσαύτην ἰσχυρογνωμοσύνην, ἔπαυσε λαλῶν· ὠδήγησε λοιπὸν τὸν ξένον του εἰς τὸ δι' αὐτὸν προητοιμασμένον δωμάτιον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ προτάξῃ ὅλα τὰ δυνατὰ ἐμπόδια εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἱππότου. Ἐκεῖνος ἀμετάπειστος εἰς τὰ σχέδιά του ἀπεκοιμήθη. Ζωηρὰ περιέργεια ἐπηύξησε τὴν φυσικὴν ἐξαψίν του καὶ τὴν εἰς τὸ πεπωμένον του ἀδιάσειστον πεποίθησίν του. Ὅσῳ δὲ μάλλον ἡ πεποίθησίς του μέχρι τοῦδε ἠπατήθη, τόσον ἐπέσπευδεν ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνήσας λίαν πρωΐ, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη ἀκροποδητὴ μέχρι τῆς θύρας τοῦ πατρὸς Γριφῶν· ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο, μὴ περιμένων ὅτι ὁ ἱππότης θέλει τολμήσει νὰ περιπλανηθῆ ἄνευ ὁδηγοῦ εἰς τόπον ξένον αὐτῷ, ἀλλ' ἠπατάτο.

Ὁ Κρουστιλλάκ ὅπως διαφύγῃ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ ἔφημερίου, ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Ἐξώσθη τὴν μεγίστην σπάθην του, ὅπλον ἐνοχλητικὸν προκειμένου νὰ διέλθῃ διὰ θάμνων, ἔλαβε ῥόπαλόν τι ὅπως ἀποδιώκῃ τοὺς ὄφεις, καὶ μὲ τὴν ῥίγκ πρὸς τὸν ἄνεμον, δίκην κυνός, καὶ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, ἄφησε τὸν φιλόξενον τοῦ ἔφημερίου οἶκον καὶ διευθύνθη πρὸς βορρᾶν, ἀκολουθῶν τὴν ἀρόδον δάσους ἀρκούντως πυκνοῦ· ἠναγκάσθη ὅμως μετ' οὐ πολὺ νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀρόδον ταύτην, διότι ἐστρέφετο κατ' ἀνατολάς.

Ὁ ἱππότης πρὶν εἰσελθεῖν εἰς τὸ δάσος ἐδίστασεν ὀλίγον· ἐνθυμήθη τὰς συνετὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς Γριφῶν, ἀνεπόλησε τοὺς κινδύνους, οὓς ἔμελλε νὰ διατρέξῃ· ἀλλ' ἐνθυμούμενος πάλιν τοὺς θησαυροὺς τῆς Λάμιας, ἐξεθαμβώθη ἐκ τῆς μαρμαρυγῆς τοῦ χρυσοῦ, τῶν μαργαριτῶν, τῶν ρουβίνων καὶ τῶν ἀδαμάντων, τοὺς ὁποίους ἐνόμισεν ὅτι βλέπει ἐξαστράπτοντας. Ἐφαντάσθη τὴν κάτοικον τοῦ Διαβολοχωρίου περικαλλεστάτην, ὥστε παρασυρόμενος ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ γόητρα, εἰσηλθεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ δάσος, διαπερῶν μετὰ κόπου μέγαν θάμνον, ὅστις τοῦ ἔφρασσε τὴν ὁδόν.

Ὁ ἱππότης δὲν ἐλησμόνησε νὰ κτυπήσῃ τὸν θάμνον μὲ τὴν ῥάβδον του, φωνάζων — Ἐξω, ὄφεις, ἔξω!

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φωνῆς του οὐδὲν ἕτερον ἠκούσθη.

Ὁ ἥλιος ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἀνατελῆ, ὁ δὲ ἄηρ, ψυχραίνόμενος ἐκ τῆς ἀφθόνου νυκταρινῆς δρόσου καὶ ἐκ τῆς αὔρας τῆς θαλάσσης, ἀνέδιδε τὴν ἀρωματικὴν τῶν ἀνθέων τῶν τροπικῶν εὐωδίαν. Τὸ δάσος ἦτο σχεδὸν σκοτεινόν, καθ' ἣν ὥραν ὁ ἱππότης εἶχεν εἰσελθεῖν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ βαθεῖα σιωπὴ ἥτις ἐβάσισε εἰς αὐτὸ κατ' οὐδὲν ἐταράχθη, εἰμὴ ἀπὸ τοὺς κτύπους τῆς ῥάβδου τοῦ ἱππότου, ὅστις κτυπῶν τοὺς θάμνους ἐφώναζεν — Ἐξω, ὄφεις, ἔξω!

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κραυγαὶ τοῦ Γασκόνου ἀπομακρυνόμενου κατέστησαν ἥττον διακεκριμέναι, μέχρις ὅτου ὀλοσχερῶς ἐχάθησαν.

Ἡ σκυθρωπότης καὶ ἡ βαθεῖα σιωπὴ ἥτις ἐβάσισε τότε διεκόπη αἰφνιδίως ἀπὸ εἰδός τι ἀγρίου οὐρλισμοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδὲν εἶχεν ἀνθρώπινον.

Ὁ ἥχος οὗτος καὶ αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, αἵτινες ἔλαμψαν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὡς χλόη φλογερά, ἐξύπνησαν τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων τούτων δασῶν. Πανταχόθεν ἠκούσθησαν φωναὶ πιθήκων, ὄφρων, κάπρων, ταύρων καὶ χιλίων ἄλλων ζώων, αἵτινες ἀπετέλεσαν ὁμοῦ μουσικὴν συμφωνίαν ἐξαλλοῦ· αἱ δὲ κραυγαὶ τοῦ δάσους ἀντήχησαν πανταχοῦ ὡς προσκλήσεις δαιμόνων καταχθονίων.

Ζ'.

Τὸ σπήλαιον.

Ἐνῷ, ὁ ἱππότης ζητεῖ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Διαβολοχώριον διὰ μέσου τοῦ δάσους, θέλομεν ὁδηγήσει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ μεσημερινώτερον μέρος τῆς παραλίας τῆς Μαρτινικῆς.

Ἡ θάλασσα ἐσυντρίβετο μετὰ μεγαλοπρεποῦς βραδύτητος κατὰ τῶν μεγάλων βράχων, οἵτινες φυσικῶς ὑπερήσπιζον τὸ μέρος τοῦτο τῆς νήσου, σχηματίζοντες εἶδος τοίχου ἔχοντος ὕψος διακοσίων σχεδὸν ποδῶν. Ἡ συνεχὴς ἐπ' αὐτῶν θάλασι τῶν κυμάτων καθίστα τὰ παράλια ταῦτα τοσοῦτον κινδυνώδη, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ πλησιάσῃ αὐτὸς ἕλενος τις χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ συντριβῆ.

Ἡ θέσις περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν εἶχεν ἀγρίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀπλοικότητα· ζῶνθ βράχων ἀποτόμων, γυμνῶν, φαιοχρῶν ἐξετείνετο ὑπὸ οὐρανὸν σαφειρώδη. Ἡ βάσις των ἐξηφανίζετο ἐν τῷ βράζοντι, οὕτως εἰπεῖν, χιονώδει ἀφρῷ, ὅστις ἀπε-

τελείτο ἐκ τῆς ἀδιαλείπτου κινήσεως τοῦ ὕδατος κτυπῶντος ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου μὲ πάταγον φρικώδη. Ὁ ἥλιος ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ θερμότητι ἐβρίπτε φῶς λαμπρὸν ἐπὶ τοῦ γρανιτικοῦ αὐτοῦ ὄγκου, οὐδὲ ἐν δὲ νέφος ὑπῆρχεν εἰς τὸν οὐρανόν· εἰς δὲ τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνοντο μακρὰν αἰὶ ὑψηλαὶ γαῖαι τῶν ἄλλων Ἀντιλλῶν.

Εἰς τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν παραλία, ἡ θάλασσα ἦτο γαλήνιος καὶ ὡς κάτοπτρον διαφανής. Ἐν ἀντικείμενον κατὰ πρῶτον ἀπαρατήρητον ἕνεκα τῆς σμικρότητος αὐτοῦ ἐπλησίαζε ταχέως πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς νήσου, τὸ ὀνομαζόμενον Καθασατέβρη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφάνη μία βαλαοῦ, πρὸς ἃ δηλονότι ἐλαφρὰ, στενὴ, τῆς ὁποίας τὸ ὄπισθεν καὶ τὸ ἔμπροσθεν εἶχον τὴν αὐτὴν κατασκευὴν· ἡ λέμβος αὕτη δὲν εἶχεν ἰστία, ἀλλ' ἐκινεῖτο διὰ κωπῶν. Εἰς ἕκαστον δὲ αὐτῆς ἔδρανον, διεκρίνετο καλῶς εἰς ἄνθρωπος, ὅστις ἔλαμνε γενναίως· καὶ τοὶ δὲ εἰς ἀπόστασιν τριῶν λευγῶν ἡ παραλία ἦτο ἀπροσπέραστος, οὐδεὶς ὅμως ἀμφίβαλλεν ὅτι ἡ βαλαοῦ, διηυθύνετο πρὸς τοὺς βράχους ἐκείνους· ὅταν δ' ἐφθασαν ἐγγύς, δύο ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἀνεγνώριζε τις ὡς ναύτας Εὐρωπαϊοὺς ἐβρίβησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ τῶν διὰ συντόνου προσπαθείας στρέψαντες πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν λέμβον ἐγένοντο ἄφαντοι, καταφρονούντες τὴν μανίαν καὶ τὴν ὑψώσιν τῶν κυμάτων μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιτηδείότητος.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οἱ δύο ἐπιτήδειοι κολυμβηταὶ ἀλλεπαλλήλως ὑφόμενοι καὶ βυθίζόμενοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα διέτεμον ἐπιδεξίως, ἐπλησίαζον εἰς τοὺς βράχους, καθ' ὧν τὸ ὕδωρ μανιωδῶς ἐκτύπα. Ἐλεγε τις ὅτι ἔτρεχον ἄφρευκτον κίνδυνον καὶ ὅτι ἤθελον συντριβῆ κατὰ τῶν πετρῶν· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τοιοῦτο συνέβη.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο γνωρίζοντες καλῶς τὴν παραλία, διηυθύνθησαν λοιπὸν πρὸς ἕν μέρος ἐνθα ἡ σφοδρότης τῶν κυμάτων εἶχε κοιλάνει παμμέγεθες φυσικὸν σπήλαιον. Τὰ κύματα εἰσέρχοντο εἰς αὐτὸ μετὰ καταπληκτικοῦ πατάγου, καὶ ἐπιπτον ἀκολούθως ὡς ἀπὸ καταβράκτου εἰς ἐσωτερικὴν τινα δεξάμενὴν πλατείαν, κοίλην καὶ βαθεῖαν. Μετὰ τινος κυματισμοῦ, τὸ ὕδωρ ἀπετέλει εἰς τὸ ἔνδον τοῦ σπηλαίου, μικρὰν ὑποχθόνιον λίμνην, ἀπὸ τῆν

ὁποῖαν τὸ περισσεῖον ὕδωρ διωχετεύετο εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τινος κεκρυμμένου ὄχετοῦ. Ἀπῆτειτο ὁμολογουμένως μεγίστη τόλμη διὰ νὰ ἐγλαταλειφθῆ τις εἰς τὴν ὄθησιν τῶν ἀγρίων κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἤθελον τὸν ρίψει εἰς τὴν ἄβυσσον· ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ ὄπη τοῦ σπηλαίου ἦτο εὐρυτάτη, ὥστε δὲν ἐκινδύνεε τις νὰ συντριβῆ κατὰ τῶν βράχων, ἀλλὰ ἤθελε πέσει εἰς τὴν ἡσυχὸν λίμνην ἧτις ἦτο ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα πέραξ ἄμμον λεπτήν.

Οἱ δύο κολυμβηταὶ πλήρης ἐλπίδος παρήτησαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης, καὶ ὅταν ἐξῆλθον τῆς μικρᾶς λίμνης, ἐσκοτεισμένοι, ἐκάθησαν ὀλίγον παρὰ τὰς ὄχθας αὐτῆς ἐν ἀναπαυθώσιν.

Ὁ μεγαλύτερος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, καὶ τοὶ ἐνδεδυμένοι ἀπλοῦ ναύτου στολῆν, ἦτον ὁ συνταγματάρχης Ρούτλερ μανιωδῶς ὀπαδὸς τοῦ νέου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, Γουλιέλμου τοῦ Ὁράνζης, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑπηρετήσει τότε, ὅταν ὁ ἔγγονός του, ὁ δυστυχῆς Ἰάκωβος Β' δὲν ἦτον ἀκόμη εἰμὴ διάδοχος τῆς Ὁλλανδίας.

Ὁ συνταγματάρχης Ρούτλερ ἦτο μεγαλόσωμος καὶ βρωμαλέος· ἡ φυσιογνωμία του εἶχεν ἔκφρασιν θάρρους, σχεδὸν σκληρότητος· ἡ κόμη του καὶ τοὶ καταβεβρεγμένη ἐκ τῆς θαλάσσης, ἦτο κόκκινη· πυκνοὶ δὲ μύστακες τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἐκάλυπτον σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν στόμα πλατὺ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεκάθητο ῥιν γριπῆ ὡσεὶ σαρκωβόρου ὀρνέου.

Ὁ Ρούτλερ, ἄνθρωπος πιστὸς καὶ ἀποφασιστικὸς, ὑπηρετεῖ τὸν κύριόν του μετὰ τυφλῆς ἀφοσιώσεως. Ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὁράζης τῷ εἶχε μαρτυρήσει τὴν ἐμπιστοσύνην του ἀναθεσᾶς αὐτῷ ἀποστολὴν τοσοῦτον δυσχερῆ ὅσον καὶ κινδυνώδη, ὡς κατωτέρω θέλομεν ἰδεῖ.

Ὁ ναύτης ὅστις τὸν συνόδευεν, ἦτο μικρόσωμος μὲν, ἀλλ' ἀνδρείος, ἐνεργητικὸς καὶ ἀποφασιστικὸς.

Ὁ συνταγματάρχης τῷ εἶπεν ἀγγλιστὶ μετὰ τινων συμμάχων αἰωπῆν,

— Εἶσαι τοῦλάχιστον βεβαίωτατος, Ἰωάννη, ὅτι ὑπάρχει μέρος διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ;

— Τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχει, συνταγματάρχα, ἐστὲ βεβαίως.

— Καὶ ὅμως δὲν βλέπω τίποτε.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.)